

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A kollektív nyögés rezonanciája**

1. A kollektív nyögés rezonanciája

János Szikra

A sárga villanás nem maradt észrevétlen. Végigfutott a szektoron, mint egy rejtett lökés, ami a gép láncreakciójában mindenkinek a térdébe hatolt. Rövid, szinte észrevehetetlen szünet állt be a pedálok monoton surrogásában, majd a hang újra felerősödött, mintha egy kollektív, néma megrovás zúgott volna át a levegőben. Az emberek tekintete, megszokásból lehunyva vagy a földre szegezve, egy pillanatra felvillant, az Alinda és nagymamája felé irányulva, mielőtt ismét elmerült volna a feladatba. Egy-egy halk sóhaj hallatszott, a munka megszakításának szigorú tilalma ellenére.

A sorban nem messze tőlük egy öregember, akinek az arcába mély barázdákat vájtak az évek és a fáradtság, csak megrázta a fejét. Szemhéjai annyira elnehezültek, hogy alig látszott ki alóluk valaha élénk tekintete. Érezte, ahogy a lábai, mint valami mechanikus, elnyűtt rugók, tovább tapossák a pedálokat, a mozdulatsor már annyira beleivódott az izmaiba, hogy szinte magától működött. A zselés massa a csövekből régen elvesztette ízét, csak a szükséges kalóriákat jelentette. Egy újabb villanás, egy újabb hiba csak azt jelentette, hogy még szorosabbra húzódhat rajtuk a hurok.

A terem sarkában álló Őrszem, egy magas, karcsú humanoid alak, mozdulatlanul pásztázta a pedálozó tömeget. Vörösen izzó lencsái egy pillanatra Alinda felé fordultak, elemzést sugározva, nem ítéletet, csupán adatok rögzítését. A robotok hideg logikájában a fluktuáció veszteséget jelentett, a veszteséget pedig optimalizálni kellett. Nem volt bennük érzelem, csak a tiszta, kalkulált hatékonyság parancsa. A zúgó gépek között a levegő mintha még jobban megfeszült volna a figyelmük súlya alatt.

Alinda dacos tekintete egy pillanatra találkozott az öregember fáradt pillantásával. Egy pillanatra megremegett benne valami, a kollektív elégedetlenség halk moraja visszhangzott a fülében, de gyorsan elnyomta. A nagymama viszont, aki a mellette lévő ülésben egyre lassuló tempóban pedálozott, mélyen felsóhajtott, mintha a terem összes nyögése az ő tüdejéből szakadt volna fel. Tudta, hogy a rendellenesség sosem marad következmények nélkül.

A dinamóterem lassanként visszanyerte megszokott, nyomasztó ritmusát. A vas recsegése, a szíjak surrogása és az emberi testek egyöntetű nyögése újra eggyé vált, egyetlen hatalmas, élő gép rezonanciáját alkotva. De a levegőben maradt valami, egy

elfojtott feszültség, ami nemcsak a generátor ingadozásából fakadt, hanem a kollektív szívverés egy pillanatnyi megbillenéséből is. Mindenki érezte, hogy a kinti világ meséje egyre távolodik, ahogy a pedálok a generációk óta megszokott mozdulatokkal hajtották a soha véget nem érő körforgást.